

עמ"ת 10902/11/20 - תאופיק אבו רומי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 10902-11-20 אבו רומי(עצור/אסיר בפיקוח) נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופט ניצן סילמן
עורר	תאופיק אבו רומי (עצור/אסיר בפיקוח)
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

ערר על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בעכו (כב' השופטת אסתר טפטה גרדי) בתיק מ"ת 12740-05-20 מיום 2.11.20.

1. כנגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה בזמן פסילה, פקיעת רישיון נהיגה (מעל שנתיים), נהיגה ברכב ללא ביטוח.

2. ביום 28/5/20 הורה בית המשפט קמא על העדפת חלופה; בערר שהוגש שהובא בפני, המלצתי לצדדים כי חלף המעצר הממשי ימצא העורר במעצר באיזוק; המלצה זו התקבלה.

3. ביום 3/6/20 הומר מעצרו הממשי של העורר למעצר באיזוק.

4. בחלוף כחודש הוגשה בקשה לעיון חוזר וזו נדונה ביום 27/7/20; ביום 28/7/20 דחה בית המשפט קמא הבקשה לעיון חוזר, אך הקל קמעא על מגבלות החירות ופתח חלון "התאווירות" בן שתיים ביום. בית המשפט קמא ציין כי לא חלף זמן ניכר, גם לא חל שינוי נסיבות, וממילא לא הוכיח העורר כי פחתה מסוכנותו.

5. ביום 16/9/20 פנה העורר לבית המשפט קמא שנית, וביקש לאפשר לו "חלונות" לשם ריצוי עבודות שירות אשר נגזרו עליו בת"פ 12918-07-17. בירור הנושא התעכב לאור קבלת תגובות כאלו ואחרות; הדין נשמע ביום 28/10/20.

6. עיקר טענות העורר כי הפיקוח המסופק במסגרת עבודות השירות מבוצע ע"י השב"ס, ועל כן יש בכך

להקהות מסוכנות העורר. עוד ציין העורר כי בית המשפט המחוזי אשר גזר על הנאשם עבודות שירות עשה כן לא בכדי, מתוך שסבר כי מדובר בעונש הראוי בנסיבות העניין; עוד ציין ב"כ העורר כי מעצר אינו אמור להיות מקדמה ע"ח העונש.

5. ביום 2/11/20 ניתנה החלטת בית המשפט קמא; בית המשפט קמא ניתח פסיקה דומה וציין כי ככלל עונש ריצוי עבודות שירות אינו בגדר נסיבה המצדיקה הסרת איזוק; בית המשפט קמא קבע כי לא השתנו נסיבות, ואין גם בחלוף הזמן להצדיק איזוק (בין היתר כי התמשכות ההליך אינה מהותית). בית המשפט קמא כי לטעמו מסוכנות העורר לא פחתה, ומשכך, אין מקום להסיר האיזוק.

6. החלטה זו היא שביסוד הערר. שמעתי טענות הצדדים ארוכות; ב"כ העורר חזר על מרבית טיעוניו מבית המשפט קמא; המשיבה סמכה יתדותיה על החלטת בית המשפט קמא.

7. לאחר שבחנתי טענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי אין מקום להתערב בהחלטת בית המשפט קמא, גם אם פירושו של דבר כי העורר יידרש לרצות עונשו במאסר.

8. בסיסם של דברים השאלה אם היה מקום לדון מחדש בתנאי הגבלת החירות, וגם אם כן- האם יש מקום "לפתוח חלונות", או להסיר האיזוק, באופן המאפשר ביצוע עבודות שירות.

9. אשר לשאלת הזכות לקיום עיון חוזר- קבע בית המשפט קמא כי לא השתנו נסיבות, המצדיקות עיון מחדש; בנוגע לחלוף הזמן, מצא בית המשפט קמא כי התארכות ההליך רובצת בעיקר לפתח ההגנה, עקב חילופי ייצוג, ועל כן אין בהתארכות ההליך כדי להצדיק עיון חוזר; לכאורה די היה בכך לדחות הבקשה.

10. גם לגופם של דברים - מצא בית המשפט קמא כי יש לדחות הבקשה; כידוע, יציאה לעבודה אינה עולה בקנה אחד עם מעצר באיזוק (בש"פ 77/17); פתיחת חלונות לשם יציאה לעבודה הנה נדיר שבנדיר.

11. בין אם מדובר בהסרה או במציאות נדירה כאמור, לשם פתיחת חלונות, יש להראות כי מסוכנות הנאשם פחתה; הנטל להראות פחיתת מסוכנות זו מוטל על הנאשם (בש"פ 966/16 זידאן נ' מ"י). אגב -דרך המלך להראות כי המסוכנות פחתה הנה הזמנת תסקיר (בש"פ 8217/19 מ"י נ' עתאמנה)

12. לא רק שבמקרה דנן לא הוכחה פחיתת מסוכנות, אלא שהדבר המרכזי שהשתנה מאז הגשת כתב האישום ועד הדיון בבקשה לעיון חוזר- הנו הרשעת העורר בעבירה נוספת, בבית המשפט המחוזי בחיפה- תקיפה בנסיבות מחמירות; גזר דינו של העורר ניתן בהתחשב בפרק הזמן מאז האירוע, בסולחה שנערכה ובהעדר עבר פלילי לעורר.

13. ברי כי הרשעת העורר אינה מלמדת על פחיתת סיכון; אם בכלל, מלמדת היא את ההפך.
14. אשר לטענה בדבר "פיקוח" השב"ס- בטענה זו אין ממש; אכן, ביצוע עבודות שירות נתון לפיקוח שב"ס; עם זאת אין מדובר בפיקוח הדוק, אלא ביקורת המבוצעת מעת לעת; הביקורת הנה של קיום תנאים כלליים, ולא בדומה למעצר באיזוק, ביקורת הדוקה ויומיומית.
15. הבה נבחן מיהו העורר המבקש אמון בית המשפט- מדובר במי הנוהג משנת 2014, וצבר לחובתו 14 הרשעות קודמות, ביניהן בנהיגה בזמן פסילה; כנגד העורר תלוי ועומד מאסר מותנה חב הפעלה של 6 חודשים; זוהי הפעם הרביעית בה העורר נוהג בפסילה; זוהי הפעם השלישית בה נוהג העורר בפסילה בתקופת התנאי התלוי כנגדו, לכאורה.
16. עבירות הנהיגה בפסילה, לכאורה, התלויות כנגד העורר- בוצעו בפרק זמן של שלושה חודשים בלבד- 26/5/20, 9/4/20, 5/3/20.
17. נתונים אלו לימדו על קושי ממשי ליתן אמון בעורר, שכן זה אינו מכבד צווי בית משפט, ומאסר מותנה אינו מרתיעו; נתונים אלו הביאו לכך כי נקבע שגם אם העורר לא ישהה במעצר, הרי נוכח מסוכנותו יש להותירו במעצר באיזוק. מאז, הדבר המרכזי שהשתנה אינו נטילת אחריות, גם לא הכרה בטעות או הליך טיפולי- הדבר היחיד שהשתנה הנו הרשעה בעבירה חמורה. כאמור- לעת זו לא הוזמן תסקיר (בש"פ עתאמנה לעיל), לא הוכחה פחיתה במסוכנות, אלא ההפך, ולמעשה אין דבר המצדיק הסרת האזיק.
18. לעורר אין זכות מוקנית לבצע עבודות שירות; כשם שהפקעת עבודות שירות יכולה להתבצע ע"י הממונה, ואין בכך 'סתירת פסק דינו של בית המשפט המחוזי', כך הותרת אזיק בשל העדר הוכחה של פחיתת סיכון והעדר אמון בנאשם, אינם בגדר סתירת פסק דינו של בית המשפט המחוזי.
19. זאת ועוד- העורר עצמו לא טרח לגלות אזנו של בית המשפט המחוזי, בעת מתן גזר הדין, כי הוא מצוי במעצר באיזוק; העורר ידע להלין על תנאיו עת ביקש להשיב לו ערובה שהפקיד, אך לא הזכיר ולו ברמז הסתירה בין מצבו באותה עת ובין גזר הדין.
20. בנסיבות אלו, משסבר בית המשפט קמא כי מדובר בעורר שמסוכנותו גבוהה, ולא ניתן לתת בו אמון המאפשר הורדת האזיק, אין מקום להתערב בהחלטתו; הערר נדחה.

ניתנה היום, כ"ב חשוון תשפ"א, 09 נובמבר 2020, בהעדר
הצדדים.